

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: X

Tuženik: Ministerraad

Izreka

1. Slobodu poslovnog nastana treba tumačiti na način da joj se ne protivi porezno zakonodavstvo države članice poput onoga u glavnom postupku, na temelju kojeg su i nerezidentno društvo koje obavlja gospodarsku djelatnost u toj državi članici putem stalne poslovne jedinice kao i rezidentno društvo, uključujući rezidentno društvo kćer nerezidentnog društva, obveznici poreza kao što je fairness tax kada ta društva raspodjeljuju dividende koje, zbog korištenja određenih poreznih olakšica predviđenih nacionalnim poreznim sustavom, ne ulaze u njihov konačni oporezivi prihod, pod uvjetom da način utvrđivanja porezne osnovice tog poreza ne dovodi, zapravo, do postupanja prema nerezidentnom društvu na manje povoljan način nego prema rezidentnom društvu, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
2. Članak 5. Direktive Vijeća 2011/96/EU od 30. studenoga 2011. o zajedničkom sustavu oporezivanja koji se primjenjuje na matična društva i društva kćeri različitih država članica treba tumačiti na način da mu se ne protivi porezno zakonodavstvo države članice poput onoga u glavnom postupku, koje predviđa porez kao što je fairness tax – kojega su obveznici i nerezidentno društvo koje obavlja gospodarsku djelatnost u toj državi članici putem stalne poslovne jedinice kao i rezidentno društvo, uključujući rezidentno društvo kćer nerezidentnog društva – kada ta društva raspodjeljuju dividende koje, zbog korištenja određenih poreznih olakšica predviđenih nacionalnim poreznim sustavom, ne ulaze u njihov konačan oporezivi prihod.
3. Članak 4. stavak 1. točku (a) Direktive 2011/96 u vezi sa stavkom 3. istog članka treba tumačiti na način da se toj odredbi protivi nacionalno porezno zakonodavstvo poput odnosnog u glavnom postupku kada to zakonodavstvo, u situaciji u kojoj dobit koju matično društvo prima od svojeg društva kćeri to matično društvo raspodjeljuje nakon godine tijekom koje ju je primilo, ima za posljedicu podvrgavanje te dobiti oporezivanju koje prelazi gornju vrijednost od 5 % predviđenu tom odredbom.

⁽¹⁾ SL C 146, 4. 5. 2015.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 10. svibnja 2017. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Centrale Raad van Beroep – Nizozemska) – H. C. Chavez-Vilchez i dr. protiv Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank i dr.

(Predmet C-133/15) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Građanstvo Unije — Članak 20. UFEU-a — Pravo na boravak u državi članici koje je pretpostavka za pristup socijalnoj pomoći i obiteljskim doplacima — Državljanin treće zemlje koji se svakodnevno i stvarno brine o svojem maloljetnom djetetu, državljaninu te države članice — Obveza državljanina treće zemlje da dokaže da je drugi roditelj, državljanin navedene države članice, nesposoban brinuti se o djetetu — Odbijanje boravka koje može prisiliti dijete da napusti područje države članice odnosno područje Unije)

(2017/C 239/05)

Jezik postupka: nizozemski

Sud koji je uputio zahtjev

Centrale Raad van Beroep

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: H. C. Chavez-Vilchez, P. Pinas, U. Nikolic, X. V. Garcia Perez, J. Uwituze, I. O. Enowassam, A. E. Guerrero Chavez, Y. R. L. Wip

Tuženici: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Arnhem, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Gravenhage, College van burgemeester en wethouders van de gemeente 's-Hertogenbosch, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rijswijk, College van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam

Izreka

1. Članak 20. UFEU-a treba tumačiti na način da je prilikom ocjene o tome bi li dijete, građanin Unije – u slučaju nepriznavanja prava na boravak u predmetnoj državi članici njegovu roditelju, državljaninu treće zemlje – bilo prisiljeno napustiti cjelokupno područje Unije, čime bi bilo lišeno stvarnog uživanja bitnog sadržaja prava dodijeljenih mu tim člankom, važna okolnost je li drugi roditelj, građanin Unije, doista sposoban i spreman sam preuzeti svakodnevnu i stvarnu brigu o djetetu, ali to nije samo po sebi dovoljno za zaključak da između roditelja državljanina treće zemlje i djeteta ne postoji takav odnos ovisnosti da bi dijete u slučaju navedenog odbijanja moralo napustiti područje Unije. Takva ocjena mora se temeljiti na uzimanju u obzir, u primarnom cilju zaštite interesa dotičnog djeteta, svih okolnosti slučaja, a osobito djetetove dobi, njegova fizičkog i emocionalnog razvoja, stupnja emocionalne povezanosti i s roditeljem građaninom Unije i s roditeljem državljaninom treće zemlje, kao i rizika koji bi mogli nastati za stabilnost tog djeteta u slučaju razdvajanja od potonjeg roditelja. Takva ocjena mora se temeljiti na uzimanju u obzir, u primarnom cilju zaštite interesa dotičnog djeteta, svih okolnosti slučaja, a osobito djetetove dobi, njegova fizičkog i emocionalnog razvoja, stupnja emocionalne povezanosti i s roditeljem građaninom Unije i s roditeljem državljaninom treće zemlje, kao i rizika koji bi mogli nastati za stabilnost tog djeteta u slučaju razdvajanja od potonjeg roditelja.
2. Članak 20. UFEU-a treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da država članica uvjetuje pravo na boravak na svojem području državljaninu treće zemlje – koji je roditelj maloljetnog djeteta koje je državljanin te države članice, a o kojem se svakodnevno i stvarno brine – time da taj državljanin podnese dokaze na temelju kojih se može utvrditi da bi odluka o odbijanju prava na boravak roditelju državljaninu treće zemlje oduzela djetetu stvarno uživanje bitnog sadržaja prava vezanih uz status građanina Unije tako što bi ono bilo prisiljeno napustiti cjelokupno područje Unije. Međutim, na nadležnim tijelima predmetne države članice je da na temelju dokaza koje podnese državljanin treće zemlje učine potrebne provjere kako bi utvrdila, s obzirom na sve okolnosti slučaja, bi li odluka o odbijanju imala takve posljedice.

(¹) SL C 178, 1. 6. 2015.

Presuda Suda (peto vijeće) od 11. svibnja 2017. – Yoshida Metal Industry Co. Ltd protiv Ureda Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S

(Predmet C-421/15 P) (¹)

(Žalba — Žig Europske unije — Registracija znakova koji se sastoje od površine s crnim točkama — Proglašenje ništavosti — Uredba (EZ) br. 40/94 — Članak 7. stavak 1. točka (e) podtočka ii. — Članak 51. stavak 3.)

(2017/C 239/06)

Jezik postupka: engleski

Stranke

Žalitelj: Yoshida Metal Industry Co. Ltd (zastupnici: J. Cohen, Solicitor, T. St Quintin, Barrister, G. Hobbs QC)

Druge stranke u postupku: Ured Europske unije za intelektualno vlasništvo (EUIPO) (zastupnici: A. Folliard-Monguiral, D. Gaja i J. Crespo Carrillo, agenti), Pi-Design AG, Bodum France SAS, Bodum Logistics A/S (zastupnici: H. Pernez, odvjetnica i R. Löhr, Rechtsanwalt)